

Dosarul nr. 3ra-235/22

2-21061356-01-3ra-01032022

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, E. Palanciuc, I. Muruianu)

DECIZIE

15 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecători

Tamara Chișca-Doneva
Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Aliona Miron
Nicolae Craiu

examinând recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor,
în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă
de Sergiu Moraru împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea
actului administrativ,
împotriva hotărârii din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 21 aprilie 2021, reclamantul a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea hotărârii nr. 1-26/2021 din
25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la examinarea
contestației împotriva hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de
disciplină și etică.

În motivarea acțiunii, reclamantul Moraru Sergiu a relatat că, prin hotărârea
nr.3- 57/20 din 23 decembrie 2020, Colegiul de disciplină și etică a dispus încetarea
cauzei disciplinare pornite de către Inspekția procurorilor în baza sesizării
procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale,
Adrian Mircos, în privința ex-procurorului în Procuratura Anticorupție Sergiu
Moraru, pentru comiterea în cadrul urmăririi penale pe cauza nr. xxxxxxxxxxxx a
abaterilor disciplinare prevăzute de art.38 lit. a), e) din Legea nr. 3/2016 cu privire la
Procuratură, deoarece nu a constatat aceste abateri disciplinare.

La 25 februarie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a examinat, în ședință închisă, contestația inspectorului din cadrul Inspecției Procurorilor, Mihail Căpățici și contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, împotriva hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică.

Prin hotărârea nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor, s-a decis admiterea contestațiilor, casarea hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică emisă în privința ex-procurorului în Procuratura Anticorupție, Sergiu Moraru. S-a adoptat o nouă hotărâre, prin care s-a constatat comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură și sistarea procedurii disciplinare în legătură cu încetarea raporturilor de serviciu a procurorului în Procuratura Anticorupție, Sergiu Moraru, înainte de emiterea hotărârii cu privire la cauza disciplinară.

Sergiu Moraru a menționat că prevederile art. 36 alin. (2) și art. 38¹ din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură stabilesc condițiile în care poate surveni răspunderea disciplinară a procurorului pentru încălcările procesuale admise în exercițiul funcției.

Respectiv a notat că, în cadrul ședințelor Colegiului de disciplină și etică, au fost administrate probe ce au permis a constata lipsa atât a faptelor săvârșite cu intenție, cât și a celor săvârșite cu neglijență gravă de către ex-procurorul în Procuratura Anticorupție, Sergiu Moraru. Însă Consiliul Superior al Procurorilor, fără o motivație plauzibilă, a admis contestațiile și a constatat admiterea abaterilor disciplinare.

La emiterea actului administrativ, Consiliul Superior al Procurorilor nu a ținut cont că volumul de lucru al ex-procurorului Sergiu Moraru depășea media pe procuratură. Faptul dat impune necesitatea prioritizării investigațiilor pe acele cauze penale în care existau bănuiți, învinuiți, părți vătămate sau părți civile, însă în cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx nu existau persoane care ar fi avut statut de bănuit sau învinuit, precum și nu existau părți vătămate sau părți civile, cărora li s-ar fi adus atingeri grave drepturilor și libertăților.

Totodată reclamantul a subliniat că la emiterea hotărârii nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021, Consiliului Superior al Procurorilor nu a luat în considerație unele circumstanțe, cum ar fi faptul că dosarul penal nr. xxxxxxxxxxxx a fost în exercitarea organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție și sub conducerea Procuraturii Anticorupție, că nu existau suficiente probe pentru recunoașterea în calitate de bănuit/învinuit și audierea în această calitate a persoanelor, inclusiv care aveau statut de deputat, a fost pregătită cererea de comisie rogatorie suplimentară, care a fost tradusă (existând înscrisuri care confirmă achitarea serviciilor de traducere, plata efectuată de CNA), însă, din motive neimputabile ex-procurorului în Procuratura Anticorupție Sergiu Moraru, nu a fost expediată, dar și faptul că în cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx erau vizați deputați în Parlamentul Republicii Moldova din partea Partidului Socialiștilor, care au imunitate parlamentară și acest fapt exceda competența procurorului de caz, care urma să coordoneze acțiunile sale cu conducătorii.

Subsidiar, a notat că sesizarea privind atragerea la răspunderea disciplinară a parvenit la o lună de la numirea în funcția de procuror general a lui Alexandr Stoianoglo de la ex-președintele Partidului Socialiștilor, președintele Republicii Moldova, Igor Dodon.

Reclamantul a comunicat că, din 28 septembrie 2016 pînă la 3 mai 2019, în privința procurorului în Procuratura Anticorupție Sergiu Moraru nu a fost solicitată pornirea procedurii disciplinare de către reprezentanții Partidului Socialiștilor, ci a fost pornită după aproximativ 7 luni din momentul demisiei din funcția de procuror, iar carențele imputate ex-procurorului Sergiu Moraru nu au fost redresate nici pînă în prezent.

Suplimentar a mai invocat că Consiliul Superior al Procurorilor nu putea să admită spre examinare contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, deoarece a fost omis termenul de 5 zile pentru contestarea hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică.

Reclamantul a explicat că contestația urma să fie depusă, conform art. 85 alin. (3) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, pînă la 31 decembrie 2020, însă procurorul Adrian Mircos a depus contestația la Colegiul de disciplină și etică abia la 5 ianuarie 2021, fiind înregistrată sub nr. 2, care, la aceeași dată, a fost înregistrată la Consiliul Superior al Procurorilor, sub nr. 30.

Totodată, reclamantul a susținut că pârâtul a interpretat distorsionat declarațiile martorului Oleg Crîșmaru, ofițerul de urmărire penală care a avut în gestiune cauza penală nr. xxxxxxxxxxxxxx, și nu a întreprins măsuri să fie audiat în ședința Consiliului.

În opinia reclamantului, Consiliul Superior al Procurorilor nu a întreprins acțiuni pentru audierea în calitate de martori a lui Adrian Popenco, care în perioada examinării faptelor descrise în sesizare activa în funcția de procuror, adjunct al procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, iar în prezent deține funcția de procuror, adjunct al procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, a lui Andrei Grabovschi, care activează în cadrul Centrului Național Anticorupție și era conducătorul ofițerului de urmărire penală, dar și a coordonat pornirea urmăririi penale și planul acțiunilor ce urmau a fi efectuate. Nu a fost audiat Fiodor Verlan, care activează în cadrul Centrului Național Anticorupție și este ofițerul de urmărire penală care a început urmărirea penală pe cauza enunțată supra, precum nici Adriana Bețișor, care la acel moment a deținut funcția de procuror, adjunct al procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție și a dat indicații în această cauză penală.

La acest capitol, reclamantul a indicat că Consiliul Superior al Procurorilor nu a întreprins măsuri pentru a verifica ce acțiuni de urmărire penală au fost întreprinse de organul de urmărire penală și procurori după data de 3 mai 2019, când a fost transmisă cauza penală altui procuror pentru a conduce urmărirea penală.

La 13 aprilie 2021, în adresa Consiliului Superior al Procurorilor a fost expediată cererea prealabilă cu solicitarea anulării hotărârii nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 și clasarea cazului disciplinar, însă răspuns nu a primit.

Reclamantul a solicitat anularea hotărârii nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor privind admiterea contestațiilor și casarea

hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică, emisă în privința ex-procurorului în Procuratura Anticorupție Sergiu Moraru, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care să se constata constatată comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit. a) și e) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură și sistarea procedurii disciplinare în legătură că procurorul și-a încetat raporturile de serviciu înainte de emiterea hotărârii cu privire la cauza disciplinară, ca ilegală.

Prin hotărârea din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a anulat hotărârea nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică, adoptată în privința ex-procurorului Sergiu Moraru.

La 4 ianuarie 2022, Consiliul Superior al Procurorilor a depus cerere de recurs, iar la 1 martie 2022, completată la 15 decembrie 2021 cu motivarea recursului, împotriva hotărârii instanței de fond.

În motivarea cererii de recurs a subliniat că, raportat la argumentele din hotărârea Curții de Apel Chișinău privind principiul independenței procesuale a procurorului, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează, precum și la concluziile despre lipsa de competență a Consiliului Superior al Procurorilor pe segmentul evaluării actelor procesuale emise de procurori, acestea sunt eronate și nu pot fi reținute.

Totodată, recurentul consideră că este incontestabil că principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Însă a reținut că acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, normă care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct.6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr.4 din 27 mai 2016 a Adunării Generale a Procurorilor.

În opinia recurentului, concluziile expuse în actul administrativ contestat de către Consiliul Superior al Procurorilor s-au bazat pe probele administrate în cauza disciplinară, care au arătat că ex-procurorul Sergiu Moraru, contrar prevederilor art. 254 și 255 din Codul de procedură penală, nu a asigurat efectuarea unei investigații pe prezentul proces penal și, efectiv, nu a asigurat audierea persoanelor ce au figurat în ordonanța de pornire a urmăririi penale din 1 iunie 2016, nu a fost executată cererea de completare a cererii de comisie rogatorie în termenele stabilite de organele competente al Elveției, nu a asigurat respectarea termenului rezonabil la urmărirea penală, fiind formal prelungit termenul de urmărire penală pe o perioadă de 2 ani și 10 luni.

Recurentul a relevat că prima instanță nu a ținut cont de faptul că Consiliul Superior al Procurorilor a efectuat analiza modului în care ex-procurorul Sergiu Moraru și-a exercitat atribuțiile în cadrul unui dosar penal inclusiv prin prisma cerințelor stabilite de CtEDO, conform cărora nu sunt acceptate „lungi perioade de stagnare”, pentru care nu există nici o explicație (Beaumartin vs Franței).

Recurentul a subliniat că actul administrativ individual defavorabil contestat a fost emis cu respectarea dreptului discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor, fiind luate în considerare toate faptele relevante, fiind respectate limitele legale ale dreptului discreționar, dreptul discreționar fiind exercitat conform scopului acordat prin lege.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs. Succesiv, cu referire la termenul de depunere a recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține prevederile art. 245 din Codul administrativ, care statuează că recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Instanța de recurs reține că hotărârea Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 15 decembrie 2021.

La materialele cauzei lipsește notificarea de către Curtea de Apel Chișinău părților în proces a dispozitivului hotărârii contestate, însă se constată că la 10 februarie 2022, prin intermediul oficiului poștal, Consiliul Superior al Procurorilor a recepționat hotărârea motivată (f.d.128).

Astfel, se constată că Consiliul Superior al Procurorilor a respectat prevederile art. 245 din Codul administrativ, depunând recursul nemotivat la 4 ianuarie 2022, iar la 1 martie 2022 prezentând motivarea recursului împotriva hotărârii din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 18 aprilie 2022 a Curții Supreme de Justiție, recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor a fost numit pentru examinare în complet de cinci judecători (f.d. 150).

Prin prisma art. 191 alin. (5) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție soluționează cererile de recurs împotriva hotărârilor, deciziilor și încheierilor curții de apel.

Iar potrivit art. 247 din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, Curtea Supremă de Justiție poate decide citarea participanților la proces.

La caz, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție nu a considerat oportun de a cita participanții la proces pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece criticile recurentului au fost expuse cu suficientă claritate.

Colegiul lărgit notează că, în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs într-un termen rezonabil, la 1 martie 2022, Curtea Supremă de Justiție a remis

în adresa intimatului Sergiu Moraru copia cererii de recurs nemotivat (f.d. 131), iar la 16 martie 2022, copia motivării cererii de recurs depuse de Consiliul Superior al Procurorilor, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 146).

Până la examinarea recursului, Sergiu Moraru nu a depus referință prin care să-și expună opinia asupra recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul declarat de Consiliul Superior al Procurorilor, de a casa integral hotărârea din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, și a emite o decizie nouă de admitere parțială a acțiunii, din următoarele considerente.

Conform art. 248 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, examinând recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă decizie prin care casează integral decizia instanței de apel și emite o nouă decizie.

Potrivit art. 194 alin. (2) din Codul administrativ, în procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

În temeiul art. 244 alin. (2) în coroborare cu art. 231 alin. (2) din Codul administrativ, pentru procedura de recurs se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva. Pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

La rândul său art. 219 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, prevede că instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Conform art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată, în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.

Autoritățile publice și instanțele de judecată competente, potrivit art. 21 din Codul administrativ, trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Colegiul lărgit notează că unul dintre principiile procedurii de contencios administrativ potrivit art. 36 din Codul administrativ îl constituie principiul

supremației dreptului, care prevede că instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sunt considerate valori supreme și sunt garantate de stat. Instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

Conform jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (cauza Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27).

Potrivit art. 220 din Codul administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93. O cerere de solicitare a probei depusă în ședința de dezbateri judiciare se respinge printr-o încheiere care se pronunță în aceeași ședință. Încheierea se motivează verbal. Argumentele esențiale ale motivării se consemnează în procesul-verbal al ședinței. Probele obținute cu încălcarea legii nu au forță probantă și nu pot fi puse la baza hotărârii judecătorești.

De asemenea art. 93 din Codul administrativ stipulează că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art. 43 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), pct. 2.1 lit. a) și pct. 2.2 din Regulamentul privind conținutul și procedura de depunere a sesizării cu privire la abaterea disciplinară comisă de procuror, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-240/16 din 29 septembrie 2016, și pct. 7.1. lit. a) din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General - interimar nr. 19/35 din 29 iulie 2016, sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de orice persoană interesată.

Aderent, art. 43 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ), stipulează că subiecții prevăzuți la alin. (1) pot înainta sesizarea cu privire la faptele ce le-au devenit cunoscute fie în exercițiul drepturilor sau al atribuțiilor lor funcționale, fie în baza informațiilor difuzate de mass-media sau de alte surse de informare.

Potrivit art. 44 alin. (1), art. 45 alin. (1) din Legea menționată, sesizarea cu privire la fapta procurorului ce poate constitui abatere disciplinară se depune în scris. Procedura de depunere și conținutul sesizării se reglementează prin regulament aprobat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară se depune la secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor. Sesizarea se înregistrează și se transmite la Inspecția procurorilor în cel mult 3 zile lucrătoare de la recepționare.

Totodată, conform pct. 5.1 din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul

Procurorului General - interimar nr. 19/35 din 29 iulie 2016, sesizările cu privire la abaterile disciplinare comise de procurori se depun la secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor sau, după caz, se expediază la adresa de e-mail a Consiliului Superior al Procurorilor www.csp@procuratura.md, iar potrivit 5.2, secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor înregistrează sesizarea imediat sau în termen de 1 zile lucrătoare de la data recepționării într-un Registru special.

Procedura disciplinară, conform art. 42 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), începe de drept în momentul sesizării și include următoarele etape: depunerea sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară; verificarea sesizării de către Inspekția procurorilor; examinarea cauzei disciplinare de către Colegiul de disciplină și etică; adoptarea unei hotărâri pe cauza disciplinară.

Conform art. 37 din aceeași lege, procedura disciplinară privind procurorii se bazează pe principiile: a) legalității; b) respectării independenței decizionale a procurorului; c) echității; d) proporționalității sancțiunii cu abaterea disciplinară comisă; e) transparenței.

Din materialele copiei procedurii disciplinare nr. 35-18/12 intentate în privința procurorului Sergiu Moraru, rezultă că Adrian Mircos, procuror-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale a depus la 3 februarie 2020, la Consiliul Superior al Procurorilor, sesizare cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare, comise de procurorul Sergiu Moraru, înregistrată sub nr. 11-19d/20, prin care a solicitat întreprinderea măsurilor legale pentru verificarea, în cadrul unei procedurii disciplinare, a încălcărilor admise de procurorul în Procuratura Anticorupție Sergiu Moraru ce pot constitui abateri disciplinare în sensul art. 43 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (f.d.3-7 din dosarul administrativ).

Articolul 49 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ) prevede că după finalizarea verificării sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară, inspectorul emite una din următoarele decizii motivate: a) de încetare a procedurii disciplinare, dacă nu identifică niciun temei de tragere la răspundere disciplinară; b) de transmitere a materialelor la Colegiul de disciplină și etică, dacă identifică un temei de tragere la răspundere disciplinară.

În cazul prevăzut la alin. (1) lit. b), decizia inspectorului, împreună cu raportul întocmit de acesta în baza verificării și dosarul cauzei disciplinare, în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii, se prezintă la Colegiul de disciplină și etică spre examinare și se aduce la cunoștința autorului sesizării în scris sau, la solicitare, în format electronic. Modelul raportului privind rezultatele verificării sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară se aprobă de către Consiliul Superior al Procurorilor, la propunerea Colegiului de disciplină și etică. Decizia de încetare a procedurii disciplinare poate fi contestată de către autorul sesizării la Colegiul de disciplină și etică în termen de 10 zile lucrătoare de la data recepționării acesteia.

Prin hotărârea nr.3- 57/20 din 23 decembrie 2020, Colegiul de disciplină și etică a dispus încetarea cauzei disciplinare pornite de către Inspekția procurorilor în baza

sesizării procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos în privința ex-procurorului în Procuratura Anticorupție Sergiu Moraru, pentru comiterea în cadrul urmăririi penale pe cauza nr. xxxxxxxxxxxx a abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), e) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, deoarece nu a constatat aceste abateri disciplinare.

Hotărârile colegiului, conform art. 85 alin. (3) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ) se contestă la Consiliul Superior al Procurorilor, prin intermediul colegiului, în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării acestora. Contestația poate fi depusă de către persoana în privința căreia a fost adoptată hotărârea respectivă, iar în cazul procedurii disciplinare, și de către persoana care a depus sesizarea, precum și de către Inspecția procurorilor.

Reglementări similare se regăsesc și în pct. 78 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14.09.2016 și modificat prin hotărârile nr. 12-13/17 din 24.01.2017, nr. 1-40/2020 din 28.05.2020, nr.1 -132/2020 din 18.12.2020, care prevede că hotărârea Colegiului pe cauza disciplinară poate fi contestată la Consiliul Superior al Procurorilor, prin intermediul colegiului, de către persoanele care au depus sesizarea, Inspecția procurorilor sau procurorul vizat în hotărâre, în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării acesteia. Termenul de 5 zile este un termen de decădere. La expirarea acestui termen, hotărârile Colegiului devin irevocabile.

Contestațiile împotriva hotărârilor adoptate de colegii, conform art. 86 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ) se examinează în cel mult o lună de la data înregistrării acestora la Consiliul Superior al Procurorilor.

Ziua, ora și locul examinării contestației se comunică, cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de data desfășurării ședinței, procurorului vizat în hotărârea contestată, candidatului la funcția de procuror care a depus plîngerea, inspectorului, precum și altor persoane, în condițiile prezentei legi.

În urma examinării contestației, Consiliul Superior al Procurorilor decide: a) menținerea hotărârii contestate; b) casarea hotărârii contestate și adoptarea unei noi hotărâri prin care se soluționează cauza.

Nefiind de acord cu hotărârea nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, inspectorul din cadrul Inspecției Procurorilor, Mihail Căpățici, la 30 decembrie 2020 a depus contestație împotriva acesteia, solicitând casarea hotărârii și adoptarea unei noi hotărâri, potrivit prevederilor art. 86 alin. (3) lit. b) din Legea cu privire la procuratură (f.d. 99-104 din dosarul de control).

De asemenea, manifestându-și dezacordul cu hotărârea nr. 3- 57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, Adrian Mircos, procuror-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale a depus la 5 ianuarie 2021 contestație, solicitând

examinarea cazului pe fond, cu emiterea unei hotărâri noi prin care să fie constată abateră disciplinară în privința ex-procurorului Sergiu Moraru (f.d. 21-26).

Consiliul Superior al Procurorilor, conform art. 68 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), este un organ independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii. Consiliul Superior al Procurorilor este garantul independenței și imparțialității procurorilor.

În corespundere cu art. 70 alin. (1) lit. f) din legea citată, Consiliul Superior al Procurorilor este competent să examineze contestațiile împotriva hotărârilor luate de colegiile sale.

Membrii Consiliului Superior al Procurorilor, conform art. 74 alin. (1) din Legea enunțată, au dreptul: să ia cunoștință și să participe la examinarea materialelor prezentate spre examinare Consiliului Superior al Procurorilor; să facă demersuri, să expună argumente și să prezinte materiale suplimentare; să propună spre examinare în ședința Consiliului probleme ce țin de competența acestuia; să participe prin vot la adoptarea de hotărâri și să-și expună, în caz de necesitate, opinia separată; să efectueze alte acțiuni în condițiile legii.

La 25 februarie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a examinat, în ședință închisă, contestația inspectorului din cadrul Inspecției Procurorilor, Mihail Căpățici, și contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, împotriva hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică.

Prin hotărârea nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor, s-a decis admiterea contestațiilor, casarea hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică emisă în privința ex-procurorului în Procuratura Anticorupție, Sergiu Moraru. S-a adoptat o nouă hotărâre, prin care s-a constatat comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură și sistarea procedurii disciplinare în legătură cu încetarea raporturilor de serviciu a procurorului în Procuratura Anticorupție, Sergiu Moraru, înainte de emiterea hotărârii cu privire la cauza disciplinară.

Procurorul în Procuratura Anticorupție, Sergiu Moraru a recepționat hotărârea nominalizată la 22 martie 2021, contra semnătură (f.d. 41).

Înaintând prezenta acțiune la 21 aprilie 2021 împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, Sergiu Moraru a solicitat anularea hotărârii nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor privind admiterea contestațiilor și casarea hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică, emisă în privința ex-procurorului în Procuratura Anticorupție Sergiu Moraru, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care s-a constatat comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit. a) și e) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură și sistarea procedurii disciplinare în legătură cu faptul că procurorul și-a încetat raporturile de serviciu înainte de emiterea hotărârii cu privire la cauza disciplinară, ca ilegală.

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond, Curtea de Apel Chișinău, prin hotărârea adoptată la 15 decembrie 2021, a admis acțiunea ca fiind întemeiată, motivându-și soluția prin faptul că încălcările imputate reclamantului în activitatea sa au fost formulate cu caracter general, fiind o opinie subiectivă asupra tergiversării nejustificate a urmăririi penale pe cauza aflată în gestiunea sa, precum și pe faptul încălcării grave a legii și, în special, a atribuțiilor și obligațiilor care revin procurorului în raport cu asigurarea bunului mers al urmăririi penale și curmarea încălcărilor legii, inclusiv în activitatea angajaților organului de urmărire penală.

În opinia primei instanțe, prin adoptarea Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, s-a creat un mecanism la nivel național care are drept scop asigurarea respectării termenului rezonabil în procesele judiciare.

Astfel, instanța de fond a statuat că la materialele cauzei nu a fost anexată nici o probă care să confirme că judecătorul de instrucție a examinat vreo plângere privind tergiversarea nejustificată a urmăririi penale, în cauza la care se face referire și a admis o asemenea plângere. Iar, în lipsa unei asemenea constatări din partea organului investit în acest sens prin lege, Consiliul nu era îndreptățit de a efectua constatări ce țin de durata procedurilor, or, asemenea constatări nu intră în competența Consiliului.

Curtea de Apel a conchis că Consiliul Superior al Procurorilor a constatat săvârșirea abaterilor disciplinare imputate reclamantului într-un mod arbitrar, stabilind în mod formal îndeplinirea cumulativă a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor de recurs, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente, completul specializat reține că recursul depus de Consiliul Superior al Procuraturii este întemeiat, iar concluzia instanței de fond referitoare la temeinicia acțiunii privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 în privința procurorului Sergiu Moraru este rezultată din interpretarea eronată a normele de drept material și bazată pe concluzii contrare circumstanțelor cauzei, motiv pentru care hotărârea judecătorească contestată nu poate fi menținută.

Materialele cauzei atestă că Sergiu Moraru a activat în funcția de procuror în cadrul Procuraturii Anticorupție.

Conform art. 36 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), procedura disciplinară este aplicabilă procurorilor în funcție și procurorilor care și-au încetat raporturile de serviciu. Procurorii sunt sancționați disciplinar pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute la art. 38 doar în cazul în care au fost săvârșite cu intenție ori cu neglijență gravă, conform prevederilor art. 38¹.

Conform art. 38 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), constituie abatere disciplinară îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

Analizând normele legale enunțate care reglementează activitatea Consiliului Superior al Procurorilor, Colegiul lărgit a stabilit că organul independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii, dispune de dreptul discreționar la emiterea hotărârilor pe marginea subiectelor examinate, întrucât pct. 9.12 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor stabilește expres că, în cazul care Consiliul consideră că pentru adoptarea hotărârii sunt necesare informații suplimentare, Consiliul poate amâna examinarea chestiunii și solicita aceste informații de la subiecții menționați la art. 86 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură sau de la colegiul care a adoptat hotărârea contestată.

Or, libertatea de a alege decizia optimă este generată de norma de drept, de actul normativ pus în aplicare. În procesul de reglementare, prin intermediul dispozițiilor juridice, legislatorul se ciocnește de necesitatea de a lăsa subiecților de drept o anumită libertate în conduita lor. Realizarea acestei conduite libere (împuterniciri oferite de lege), în mare parte, depinde de agentul de aplicare a legii.

În același timp, Colegiul lărgit menționează că decizia luată în mod discreționar, trebuie să fie una optimă, să corespundă finalității actului normativ, sensului legislației în vigoare, principiilor generale ale dreptului intern și internațional, drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, deci să corespundă scopului urmărit, care alcătuiește esența „dreptului discreționar”, a cărui realizare se efectuează cu respectarea principiilor legalității, oportunității, echității.

Colegiul lărgit statuează că Codul administrativ reglementează aplicarea dreptului discreționar. Or, autoritatea publică posedă o marjă discreționară în măsura în care nu afectează de o manieră nejustificată drepturile fundamentale ale persoanei.

Astfel, art. 137 din Codul administrativ stabilește că, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

În conformitate cu prevederile art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Așadar, în cadrul judecării cauzei în ordine de recurs, s-a constatat că hotărârea nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor, prin care a fost admisă contestația Inspecției procurorilor și contestația procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos și casată hotărârea nr. 3-57/2020 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de Disciplină, fiind recunoscut vinovat procurorul în Procuratura Anticorupție, Sergiu Moraru, de comiterea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și a fost sistată procedura disciplinară în legătură cu încetarea raporturilor de serviciu înainte de emiterea hotărârii cu privire la cauza disciplinară, corespunde parțial cerințelor de legalitate, dreptul discreționar al autorității publice fiind exercitat cu respectarea prevederilor art. 137 din Codul administrativ, actul administrativ contestat fiind motivat, concluzia Plenului Consiliului Superior al Procurorilor în privința procurorului Sergiu Moraru de a aplica constatarea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea cu privire la Procuratură cu sistarea procedurii disciplinare fiind fortificată inclusiv de actele anexate la materialele dosarului.

Totuși, instanța de recurs apreciază ca fiind întemeiate criticile lui Sergiu Moraru invocate în cererea de chemare în judecată, privitor la omiterea de către procurorul Adrian Mircos a termenului de 5 zile pentru contestarea hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică, având în vedere că termenul de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării hotărârii contestate, instituit de art. 85 alin. (3) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și pct. 78 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14.09.2016 și modificat prin hotărârile nr. 12-13/17 din 24.01.2017, nr. 1-40/2020 din 28.05.2020, nr.1 -132/2020 din 18.12.2020, a expirat, în speță, pe 30 decembrie 2020, iar contestația procurorului Adrian Mircos a fost depusă la 5 ianuarie 2021, adică cu șase zile peste termenul de decădere instituit de lege.

Astfel, hotărârea nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor apare drept ilegală în partea admiterii, la pct. 1, a contestației șefului Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos.

Pe fond, cenzurând pretențiile reclamantului privind lipsa abaterilor disciplinare imputate, instanța de recurs relevă următoarele.

Conform art. 3 alin. (4), (5), (6), (7) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează. Independența procesuală a procurorului este asigurată prin garanții care exclud orice influență politică, financiară, administrativă sau de altă natură asupra procurorului legată de exercitarea atribuțiilor sale. În condițiile prevederilor art. 13 din lege și ale Codului de procedură penală, activitatea procurorului poate fi supusă controlului din partea procurorului ierarhic superior și a instanței judecătorești. Procurorul este obligat, prin întreaga sa activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, egalitatea lor în fața legii, să asigure un tratament juridic

nediscriminatoriu pentru toți participanții la procedurile judiciare indiferent de calitatea acestora, să respecte Codul de etică al procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.

Cu referire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, instanța de recurs constată că Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit că procurorul Sergiu Moraru a avut prestație necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu manifestată prin tergiversarea nejustificată a urmăririi penale pe cauza penală nr. xxxxxxxxxxxxxx, care s-a aflat în gestiunea sa de la 1 iulie 2016 și până la 13 mai 2019, adică 2 ani și 10 luni.

Referitor la cauza penală nr. xxxxxxxxxxxxxx, Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit următoarele.

La 1 iulie 2016, șeful Direcției nr.3, ofițer de urmărire penală al Direcției generale urmărire penală a Centrului Național Anticorupție, Andrei Grabovschi, a pornit urmărirea penală în cauza nr. xxxxxxxxxxxxxx, conform art. 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal, pe faptul spălării banilor în proporții deosebit de mari.

Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, la 1 iulie 2016, a fost înregistrat raportul de autosesizare privind activitatea dubioasă a întreprinderii „XXXXXXXXXXXXX” SRL. Conform materialelor procesului penal s-a stabilit că, la 18 februarie 2016 SC „XXXXXXXXXXXXX” SRL, a primit în conturile bancare deschise la BC „XXXXXXXXXXXXX” SA mijloace bănești în sumă de 1.499.884 euro (33.389.067 lei) de la compania off-shore „Westerby Limited”.

La momentul controlului, urmărirea penală durase peste 3 ani și 5 luni (1 iulie 2016-10 ianuarie 2020) și a fost condusă de:

- procurorul Sergiu Moraru-în perioada 1 iulie 2016-13 mai 2019 (2 ani și 10 luni);
- procurorul Irina Gheorghiştean - în perioada 3 mai 2019-7 octombrie 2019;
- un grup din 4 procurori - în perioada 7 octombrie 2019-20 noiembrie 2019;
- la 20 noiembrie 2019, procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție Viorel Morari a emis ordonanța prin care a dispus efectuarea urmăririi penale în continuare în cauza nr. xxxxxxxxxxxxxx de către un grup compus din 28 de procurori din Procuratura Anticorupție și 38 de ofițeri de urmărire penală, detașați la Procuratura Anticorupție.

În timp ce urmărirea penală era condusă de către ex-procurorul în Procuratura Anticorupție Sergiu Moraru, pe dosar au fost efectuate următoarele acțiuni de urmărire penală: în anul 2016 a fost efectuată o acțiune de urmărire penală și anume, la 26 octombrie 2016, prin ordonanță, organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție a propus procurorului să înainteze judecătorului de instrucție un demers în vederea ridicării de la Filiala nr. II a BC „XXXXXXXXXXXXX” SA a documentelor în original, privind activitatea financiar-bancară și economică a SC „XXXXXXXXXXXXX”. Respectiv, la demersul procurorului, judecătorul de instrucție a autorizat acțiunile de urmărire penală solicitate și la 4 noiembrie 2016 a fost realizată acțiunea de ridicare a documentelor.

În anul 2017, a fost efectuată o acțiune de urmărire penală - pregătirea cererii de asistență juridică internațională în materie penală și la 10 iulie 2017 expediată în

adresa Procuraturii Generale (Secția asistență juridică internațională). La 8 august 2017, partea elvețiană a remis răspunsul la cererea de asistență juridică, anexând la acesta scrisoarea Procuraturii Cantonului Zurich, care a fost desemnată de autoritatea însărcinată cu executarea cererii în cauză.

Din conținutul răspunsului din 8 august 2017 prezentat de Procuratura Cantonului Zurich, rezultă faptul că cererea de asistență juridică nu poate fi executată, pe motiv că aceasta nu a întrunit mai multe condiții și cerințe: este o traducere necalitativă, nu poate fi reținută situația clară, nu este indicat concret împotriva cui este îndreptată urmărirea penală în Moldova pe faptul spălării banilor, lipsesc date cu privire la persoane concrete acuzate, nu este relatat care faptă infracțională concret întrunește infracțiunea - spălarea de bani, investigată la moment de către autoritățile moldovenești, perioada când a fost comisă infracțiunea.

Nu este argumentată legătura causală între documentele bancare solicitate pe „Westerby Limited” și lipsește cercetarea admisibilă a probelor. La fel, în răspuns au fost invocate un șir de cerințe, care nu sunt probate și argumentate. Despre comunicarea adreselor IP solicitate, de unde au fost accesate conturile care aparțin firmei „Westerby Limited” și ce persoane au deținut codul de acces, lipsește o legătură causală cu Elveția.

Astfel, au fost solicitate completări la capitolele: traducere, acuzații, fapta infracțională, legătura causală cu Banca XXXXXXXXXXXX și, ca urmare, a fost respinsă preliminar examinarea cererii până la prezentarea completărilor, cu precizarea că dacă acestea nu vor fi prezentate în termen de 90 zile de la data expedierii scrisorii, comisia rogatorie va fi respinsă definitiv din motivele expuse mai sus.

În anii 2018-2019 nu a fost efectuată nici o acțiune de urmărire penală.

Alte acțiuni de cercetare pe cauza penală nr. xxxxxxxxxxxx nu s-au efectuat.

Urmare a verificărilor, Inspecția a subliniat caracterul nejustificat de îndelungat al urmăririi penale, condiționat de lipsa acțiunilor adecvate din partea procurorului de caz Sergiu Moraru, care a lăsat cauza în nelucrare, practic, pe parcursul a mai mult de 2 ani și 10 luni. Procurorul Sergiu Moraru a prelungit în repetate rânduri termenul de urmărire penală, cu motivația formală „în cadrul urmăririi penale este necesar de efectuat acțiuni procesuale pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de evidențiat atât circumstanțele care dovedesc vinovăția făptuitorilor, cât și cele care îi dezvinovățesc, precum și circumstanțele care atentează sau agravează răspunderea” sau „luând în considerație faptul că, termenul de urmărire penală expiră la 30 august 2017, iar pentru efectuarea acțiunilor planificate este necesar un termen adăugător.”

Inspecția procurorilor a concluzionat că inacțiunile admise de procurorul responsabil de caz, care nu a reacționat prompt la solicitările organelor de drept ale Elveției, au condiționat pierderea posibilității administrării probelor importante pe caz, în special pe astfel de categorii de infracțiuni ca spălarea banilor.

În această perioadă, ex-procurorul Sergiu Moraru a prelungit de 23 de ori termenul de urmărire penală, utilizând motive formale.

Procurorul Sergiu Moraru a neglijat:

- prevederile art. 20 și art. 259 din Codul de procedură penală, nefiind asigurată respectarea termenului rezonabil la urmărirea penală, fiind prelungit formal termenul de urmărire penală pe o perioadă de 2 ani și 10 luni;
- prevederile art. 19 și art. 254 din Codul de procedură penală, în conformitate cu care organul de urmărire penală și procurorul numit urmau să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului;
- nu au fost audiate niciuna dintre persoanele care au figurat în ordonanța de pornire a urmăririi penale din 1 iulie 2016, pentru a confirma sau infirma cele constatate în cadrul investigațiilor efectuate de Serviciul Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor,
- nu a fost executată cererea de completare a cererii de comisie rogatorie în termenele stabilite de organele competente ale Elveției, pentru a administra probe concludente și a prezenta un răspuns argumentat la bănuiala rezonabilă invocată în ordonanța de pornire a urmăririi penale și a exclude orice dubii în privința acestora.

Din actul de sesizare, din constatările Inspecției procurorilor, precum și din contestațiile depuse împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică, Consiliul Superior al Procurorilor a dedus două categorii de pretense încălcări imputabile ex-procurorului Sergiu Moraru.

Prima ține de îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu și constă în tergiversarea nejustificată a urmăririi penale. Cea de a doua ține de încălcarea gravă a legii și, în special, a atribuțiilor și obligațiilor care revin procurorului în raport cu asigurarea bunului mers al urmăririi penale și curmare a încălcărilor legii inclusiv în activitatea angajaților organului de urmărire penală.

În această ordine de idei, Consiliul Superior al Procurorilor a apreciat că, contrar standardelor de motivare a unei hotărâri, Colegiul de disciplină și etică nu a dat răspuns la argumentele ce țin de conduita procesuală pasivă a procurorului Sergiu Moraru, care timp îndelungat, mai mult de 2 ani și 10 luni, nu a efectuat nici o acțiune procesuală, obligație ce reveneau procurorului în conformitate cu cerințele normative.

Deși analiza acestei atitudini defectuoase era importantă și constituia un aspect fundamental al acuzațiilor disciplinare aduse procurorului Sergiu Moraru, Colegiul de disciplină și etică a omis să se expună și nu a explicat dacă un asemenea mod de exercitare a atribuțiilor de serviciu este compatibil cu cerințele prevăzute de lege sau dacă acesta se aliniază statutului profesional al unui procuror.

Analizând procedura disciplinară în această parte, examinând materialele administrate și audiind susținerile părților, Consiliul Superior al Procurorilor a apreciat că argumentele Colegiului de disciplină și etică sunt eronate și nu se aliniază situației constatate în cadrul investigațiilor disciplinare efectuate și confirmate în ședință.

Astfel, s-a reținut că în hotărârea adoptată pe caz, Colegiul de disciplină și etică a analizat selectiv faptele imputate procurorului Sergiu Moraru și a omis să se expună asupra unor împrejurări importante, relevante acestei cauze disciplinare.

Respectiv, Colegiul de disciplină și etică, prin această abordare, a creat o aparență de examinare a cazului și nu a evaluat, în substanță, conduita procesuală a

procurorului vizat, ceea ce este inadmisibil, deoarece nu a fost oferit un răspuns la toate faptele imputate acestuia.

Raportat la acest caz, Consiliul Superior al Procurorilor a constatat că procurorul Sergiu Moraru și-a îndeplinit necorespunzător toate aceste atribuții, care îi reveneau conform legii, a manifestat lipsă accentuată de interes pentru desfășurarea în termeni rezonabili a urmăririi penale, a lăsat urmărirea penală să evolueze lent, considerând eronat că prelungirea de 23 ore a urmăririi penale și așteptarea rezultatelor cererii de asistență juridică internațională este în măsură să justifice o asemenea conduită procesuală.

Drept urmare, Consiliul Superior al Procurorilor a concluzionat că procurorul Sergiu Moraru a acționat necorespunzător și, prin conduita sa procesuală pasivă, a desconsiderat standardele de referință și nu a ținut cont de faptul că acestea urmează a fi respectate nu doar la formulare ordonanțelor de prelungire a urmăririi penale, dar și raportat la urgența procedurilor ce urmează a fi asigurate.

Pe cale de consecință, s-a constatat lipsa de preocupare profesională a procurorului Sergiu Moraru la planificarea măsurilor procesuale, care nu poate fi justificată prin volumul mare de lucru și nu poate fi calificată drept o eroare mecanică, iar după cum s-a analizat supra, asemenea cazuri cer vigilență funcțională sporită în prestația unui procuror.

În opinia Consiliului Superior al Procurorilor, ținea de obligația și responsabilitatea directă a procurorului Sergiu Moraru să confirme și să valideze prezența tuturor părților vizate pentru desfășurarea acțiunilor procesuale preconizate.

Astfel, nu au fost întreprinse măsuri eficiente în vederea completării și expedierii repetate a cererii de comisie rogatorie către organele de drept din Elveția. Nu au fost formulate indicații scrise organului de urmărire penală privind efectuarea sau urgentarea acțiunilor necesare, în cazul în care reprezentanții acestuia (în opinia ex-procurorului Sergiu Moraru) ar fi târăgănat intenționat aceste acțiuni.

Suplimentar, Consiliul a reținut că, potrivit principiilor eticii și conduitei stabilite de pct. pct. 6.1.1, 6.1.6 și 6.2.1 din Codul de etică al procurorilor, procurorul trebuie să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecătorești echitabile, prevăzute la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii și ale organelor de autoadministrare a procurorilor. Din aceste dispoziții rezultă că procurorii sunt dator să depună toate eforturile în vederea soluționării cauzelor repartizate, cu respectarea termenului rezonabil, prevăzut de art. 20 din Codul de procedură penală. Este incontestabil faptul că nerespectarea termenului rezonabil al urmăririi penale afectează dreptul părților la cercetarea cauzei cu celeritate și într-un termen rezonabil, prevăzut de articolul 6 § 1 din Convenția europeană a drepturilor omului. Notăm că, potrivit prevederilor art. 259, coroborate cu art. 20 din Codul de procedură penală, urmărirea penală se efectuează în termen rezonabil, care se stabilește de către procuror prin ordonanță, în conformitate cu criteriile de apreciere a termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale și, totodată, procurorului îi revine obligația de a asigura respectarea termenului rezonabil la urmărirea penală. Pe aceeași

dimensiune, s-a notat că și pct. 6.1.6 din Codul de etică al procurorilor consemnează obligația procurorului de a se asigura ca procedurile penale să opereze cât de rapid posibil, în concordanță cu interesele justiției.

În asemenea conjunctură, Colegiul lărgit apreciază ca fiind neîntemeiată concluzia instanței de fond privitoare la faptul că procurorul își desfășoară activitatea în baza principiului independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează, astfel încât prelungirea formală a termenului de urmărire penală pe o perioadă de 2 ani și 10 luni, nu constituie în sine temei pentru atragerea la răspundere disciplinară a procurorului. Or, principiul independenței procesuale a procurorului este, fără îndoială, un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Însă acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta reprezintă o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii.

La acest capitol, completul specializat subscris constatările Consiliului Superior al Procurorilor precum că este inacceptabilă prestația profesională a procurorului Sergiu Moraru cu referire la rolul său privind derularea urmăririi penale în această speță, nefiind posibilă invocarea justificării că în așa fel a fost exteriorizat raționamentul logico-juridic, bazat pe independența procesuală garantată de lege.

Respectiv, completul specializat subliniază că, în cazul dedus analizei, conduita procesuală a procurorului Sergiu Moraru nu se aliniază standardelor de profesionalism și rolului ce îi revine procurorului în cadrul urmăririi penale.

Principiul "termenului rezonabil" este analizat cu atenție de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care în jurisprudența sa apreciază că acesta este un element a dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În această privință Curtea a statuat că, deși un caz mai voluminos poate permite mamultă libertate autorităților pentru a justifica o întârziere mai mare, totuși trebuie luate în considerație, pentru fiecare situație în parte, caracteristicile care arată caracterul complet al investigațiilor, cum ar fi spețele care presupun un număr mare de acuzații ce urmează a fi demonstrate în cauzele penale și care se interpenetreză sau un număr mare de inculpați într-o cauză (Vaivada c. Lituaniei, Meilus c. Lituaniei).

De asemenea, Curtea europeană a analizat și situațiile legate de existența unor întârzieri cauzate de volumul mare de activitate a autorităților, notând că acestea pot fi acceptate doar dacă nu sunt prelungite în timp, iar cei abilitați cu competența de a efectua investigațiile întreprind măsuri rezonabile pentru a asigura finalitatea lor. În acest sens s-a afirmat că este important ca justiția să fie administrată fără întârzieri, care i-ar compromite eficacitatea și credibilitatea (Scordino c. Italiei).

Potrivit raționamentelor invocate de Curtea europeană rezultă că nu sunt acceptate "lungi perioade de stagnare", pentru care să nu existe nici o explicație (Beaumartii c. Franței).

La fel irelevante sunt constatările instanței de fond privitoare la lipsa din dosar a probelor care ar confirma faptul că judecătorul de instrucție ar fi examinat o plângere

privind tergiversarea nejustificată a urmăririi penale, în cauza la care se face referire și a admis o asemenea plângere. Iar concluzia fondului privitoare la lipsa competenței Consiliului de a efectua constatări ce țin de durata procedurilor este lipsită de suport juridic, dat fiind faptul că art. 70 alin. (1), lit. f) al Legii cu privire la procuratură plasează examinarea contestațiilor împotriva hotărârilor luate de colegiile sale în sarcina Consiliului Superior al Procurorilor, respectiv și hotărârile Colegiului de disciplină și etică, astfel încât Consiliului îi revine sarcina constatării existenței sau inexistenței tuturor abaterilor disciplinare săvârșite de procurori, inclusiv cele referitoare la încălcarea prevederilor legale. Iar în speță, Consiliul a constatat încălcarea inclusiv a dispozițiilor art. 20 și art. 259 din Codul de procedură penală, referitoare la respectarea termenului rezonabil la urmărirea penală, atribuție ce intră, așadar, în sfera competențelor sale.

În continuarea logică firească a raționamentelor juridice expuse supra, apare nejustificată trimiterea instanței de fond la mecanismul instituit prin adoptarea Legii nr. 87/2011 pentru repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei, ce are drept scop asigurarea respectării termenului rezonabil în procesele judiciare. Or, actul normativ respectiv este destinat reparării prejudiciului cauzat persoanelor fizice și juridice, pe când, în speță, infrațiunea de spălare a banilor prejudiciază, în esență, sistemul financiar-bancar al statului, fiind afectat interesul național. În aceste condiții, respectarea termenului rezonabil la examinarea cauzei sau efectuarea acțiunilor de urmărire penală este la fel importantă și chiar crucială pentru buna desfășurare a justiției, contracararea și sancționarea promptă a faptelor prejudiciabile, iar Consiliul Superior al Procurorilor este prin definiție garantul bunei administrări a autorității publice investite cu astfel de atribuții, respectiv a sistemului Procuraturii.

Astfel, Colegiul lărgit apreciază critic argumentele Curții de Apel Chișinău privitoare la depășirea, de către Consiliul Superior al Procurorilor, a competenței funcționale, expunându-se asupra unor fapte și circumstanțe, verificarea legalității cărora intră în competența altor organe, instituții. Or, după cum corect a apreciat recurentul, argumentul invocat ține de aprecierea greșită a actului administrativ contestat și o analiză lacunară și evaluări selective. Prima instanță a admis o eroare de apreciere a elementelor componente disciplinare și nu a ținut cont de faptul că în contextul abaterii disciplinare imputate intimatului, conduita ilicită a procurorului Sergiu Moraru a lezat relațiile sociale protejate de norma juridică referitoare la îndeplinirea de către procuror a dispozițiilor legale, implicit termenul rezonabil al urmăririi penale, stabilit la art. 20 alin.(4) din Codul de procedură penală.

Obligația procurorului de a asigura termenul rezonabil al urmăririi penale, așa cum este stabilit de art.20 alin.(4) din Codul de procedură penală, se referă nu doar la drepturile și libertățile persoanei, dar și la autoritatea funcției de procuror, la încrederea publicului în realizarea legală a procedurilor penale și la calitatea actului de justiție.

Astfel, relațiile sociale protejate de acest principiu exced viziunea sumară la care a recurs Curtea de Apel Chișinău în hotărârea recurată și se impune anularea acesteia, pentru a restabili valoarea normei juridice.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 19 și art. 254 din Codul de procedură penală, art. 6 alin. (3) lit. a), b) și c) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 (în redacția la data emiterii actului administrativ) expres prevede că

procurorul este obligat să-și îndeplinească obligațiile de serviciu în conformitate cu Constituția, legislația Republicii Moldova și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, să respecte prevederile actelor cu caracter normativ adoptate în cadrul Procuraturii, să asigure respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului în exercitarea atribuțiilor sale.

Colegiul lărgit relevă că în același timp, procurorii își îndeplinesc atribuțiile în cadrul principiului statului de drept, care necesită respectarea unui anumit număr de valori fundamentale, cum ar fi imparțialitatea, transparența, onestitatea, prudența, corectitudinea și contribuția la calitatea justiției. Pentru a spori încrederea publicului în sistemul de justiție, procurorii trebuie să fie în permanență preocupați să se asigure că aceste valori sunt respectate și că ele le ghidează activitatea.

Mai mult, potrivit principiului supremației legii reflectat în pct. pct. 6.1.1., 6.1.2., 6.1.4., 6.1.6. din Codul de etică al procurorilor aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016, procurorul trebuie să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecării echitabile cum sunt prevăzute în articolul 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor; să acționeze în mod echitabil și onest; să se asigure ca procedurile penale să opereze cât de rapid posibil, în concordanță cu interesele justiției.

Colegiul lărgit notează că regula de la pct. 6.1.1. din Codul de etică vine să sublinieze nu doar obligația respectării principiului legalității așa cum este prevăzut acesta în lege, dar și al respectării laturii etice a legalității - supremația legii.

În context, în toate cazurile și în toate etapele procedurii judiciare procurorii contribuie în a da asigurări că statul de drept și ordinea publică sunt garantate prin îndeplinirea justiției în mod echitabil, imparțial și efectiv.

Regula de la pct. 6.1.4. din Codul de etică pusă în discuție vine să sublinieze că procurorul trebuie să respecte drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice.

Mai mult, Standardele de responsabilitate profesională și declararea atribuțiilor esențiale și drepturile procurorilor, adoptat de Asociația Internațională a Procurorilor la data de 23 aprilie 1999 (The IAP Standards), în punctul 4.2 statuează că, atunci când iau parte la investigarea unei infracțiuni sau exercită autoritate asupra poliției sau asupra altor organe de cercetare penală aflate sub jurisdicția lor, procurorii trebuie să acționeze obiectiv, imparțial și cu profesionalism, și să se asigure că aceste organe de cercetare penală respectă principiile de drept și drepturile fundamentale ale omului.

Iar potrivit regulii de la pct. 6.2.1. din Codul de etică, procurorul trebuie să-și exercite atribuțiile în mod independent, imparțial, onest, ireproșabil, dând dovadă de o înaltă ținută morală și maximă corectitudine și să contribuie la realizarea eficientă și efectivă a actului de justiție.

Așadar, împrejurările descrise determină Colegiul lărgit să conchidă că Consiliul Superior al Procurorilor corect a considerat că prestația profesională a procurorului Sergiu Moraru la instrumentarea respectivei cauze penale este inacceptabilă, în așa mod justificat a respins ca fiind lipsite de relevanță justificările acestuia.

Conform art. 51 alin. (1), lit. c) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), după examinarea cauzei disciplinare, Colegiul de disciplină și etică adoptă hotărâre privind constatarea abaterii disciplinare și sistarea procedurii disciplinare, în cazul în care procurorul și-a încetat raporturile de serviciu înainte de emiterea hotărârii cu privire la cauza disciplinară.

În condițiile relevate, Colegiul lărgit atestă că Consiliul Superior al Procurorilor just a calificat acțiunile procurorului Sergiu Moraru în temeiul art. 38 lit. a) și e) din Legea cu privire la Procuratură, ca îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și încălcarea gravă a legii, însă ținând cont de prevederile art. 50 alin. (1), lit. c) din legea enunțată, întemeiat a sistat procedura disciplinară, din motivul încetării raporturilor de serviciu înainte de emiterea hotărârii cu privire la cauza disciplinară.

Prin emiterea unui act administrativ individual, conform art. 132 din Codul administrativ, se înțelege atât emiterea lui de către prim-ministru și autoritățile publice cu conducere unipersonală, cât și adoptarea lui de către Guvern și autoritățile publice cu conducere colegială. Conducerea colegială a unei autorități publice adoptă decizii prin vot.

Corespunzător, analizând argumentele invocate de Consiliul Superior al Procurorilor în susținerea soluției de a constata abaterile disciplinare în acțiunile procurorului Sergiu Moraru, prevăzute de art. 38 lit. a) și lit. e) din Legea cu privire la Procuratură, Colegiul lărgit consideră că autoritatea publică pârâtă, exercitând dreptul discreționar, a luat în considerare toate faptele relevante, a respectat limitele legale ale dreptului discreționar, și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Sunt neîntemeiate argumentele reclamantului, însușite de instanța de fond la adoptarea soluției pe caz, precum că actul administrativ contestat nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește motivarea soluției adoptate și caracterul clar/cert al pretensei abateri disciplinare constatate. Or, conform art. 51 alin. (8) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură (în redacția la data emiterii actului administrativ), hotărârea privind cauza disciplinară se constituie din partea introductivă, partea descriptivă, partea motivatorie și partea dispozitivă. Forma și conținutul hotărârii se aprobă prin regulament aprobat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este

cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Coroborând normele legale enunțate la actul administrativ contestat, Colegiul lărgit constată că argumentele lui Sergiu Moraru despre lipsa motivării actului administrativ contestat sunt declarative. Or, hotărârea nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor corespunde normelor legale care reglementează forma și conținutul unei astfel de hotărâri.

În opinia completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului lărgit, comportamentul procurorului Sergiu Moraru a fost contrar obligațiilor stabilite de normele penale, procesual-penale și etice, dânsul acționând în lipsa loialității adecvate, care trebuie să caracterizeze soluțiile pe care le dispune un procuror în legătură cu derularea urmăririi penale. Or, asemenea stare a lucrurilor este în afara oricărei justificări rezonabile, comportă vicii grave în conștientizarea rolului procurorului stabilit de lege și denotă o lipsă profundă de responsabilitate, ce contravine fundamental cu statutul profesional atribuit procurorului prin Constituție și prin lege.

Nu poate fi reținut ca întemeiat raționamentul instanței de fond precum că actul administrativ contestat este adoptat cu încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului. În acest sens, Colegiul lărgit reține ca fiind justificată poziția Consiliului Superior al Procurorilor, în care autoritatea publică face trimitere la Avizul nr. 9 (2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) privind normele și principiile europene referitoare la procurori, în conformitate cu care independența procurorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul procurorilor, ci o garanție pentru o justiție echitabilă, imparțială și eficientă, care protejează atât interesele publice, cât și cele private ale persoanelor în cauză. Aceasta normă care se regăsește și în pct. 6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016. Prin urmare, efectuarea controlului activității procurorului nu reprezintă încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului, dar urmărește scopul îmbunătățirii calității actului de justiție, a eficienței activității Procuraturii, performanței organizatorice a procuraturilor și a procurorilor.

Raportat la observațiile instanței de fond privind lipsa constatărilor cu referire la probele pe care se demonstrează forma vinovăției reclamantului, în actul administrativ contestat, sau lipsa motivelor de fapt și de drept care ar justifica concluziile Consiliului Superior al Procurorilor etc., instanța de recurs le apreciază ca fiind nefondate, date fiind circumstanțele cauzei descrise supra, precum și faptul că dosarul de control 35-18/12 abundă în copii de pe dosar și ordonanțe cu privire la prelungirea termenului urmăririi penale, la care autoritatea pârâtă face trimitere inclusiv în textul hotărârii contestate, precum și la toate încălcările admise de intimat în gestionarea dosarului penal xxxxxxxxxxxx, prin prisma actelor normative incidente.

Circumstanțele descrise permit completului specializat să conchidă că instanța de fond a interpretat eronat prevederile legii, iar concluziile acesteia sunt în

contradicție cu circumstanțele cauzei, motiv pentru care hotărârea pronunțată nu poate fi menținută ca întemeiată.

Din considerentele menționate supra, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Consiliul Superior al Procurorilor, de a casa integral hotărârea din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei decizii noi prin care să fie admisă în parte acțiunea depusă de Sergiu Moraru.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. c) în coroborare cu art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor.

Se casează integral hotărârea din 15 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău și se emite o decizie nouă, prin care:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Sergiu Moraru împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

Se anulează pct. 1 din hotărârea nr. 1-26/2021 din 25 februarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor, în partea admitterii contestației șefului Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, împotriva hotărârii nr. 3-57/20 din 23 decembrie 2020 a Colegiului de disciplină și etică.

În rest, pretențiile reclamantului Sergiu Moraru se resping drept neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecători

Ala Cobăneanu

Nina Vascan

Aliona Miron

Nicolae Craiu